

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

3 Protokolant: prot. sąd. Angelika Kubiaczyk

5 przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Agnieszki Krysmann

6 po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2023 r.

sprawy **M. C.** oskarżonego o popełnienie przestępstw z art. 292 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

7 od wyroku Sądu Rejonowego w Kościanie

z dnia 10 maja 2022 r., sygn. akt II K 322/21

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia oskarżonego M. C. od popełnienia wszystkich trzech zarzucanych mu przestępstw z art. 292 § 1 kk.

2. Kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1177/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

o.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 10 maja 2022 r., sygn. akt II K 322/21

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 292 § 1 kk polegająca na błędnej wykładni wskazanego przepisu, a mianowicie wyrażeniu poglądu, że przyjęcie rzeczy (odpadu) oznaczonych znakami towarowymi wypełnia znamiona paserstwa, co skutkowało błędnym uznaniem oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynów, w sytuacji, gdy prawidłowa wykładnia rzeczzonego przepisu prowadzić powinna do wniosku, iż przyjęcie (odpadu) rzeczy nielegalnie oznaczonej znakiem towarowym nie może być uznane za występki paserstwa.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku potwierdziła słusność tej apelacji o dopuszczeniu się przez Sąd Rejonowy obrazy przepisu prawa materialnego, tj. art. 292 § 1 kk. Skarżący większą część wniesionego środka odwoławczego poświęcił wykazaniu, że rzeczy (odpady makulaturowe), które oskarżony przyjął w ramach prowadzonej działalności gospodarczej nie stanowiły rzeczy uzyskanych za pomocą czynu zabronionego, tylko były one rzeczami pochodzącymi z czynu zabronionego (wytworzonymi za pomocą przestępstwa). Tymczasem to nie ta okoliczność ostatecznie zaważyła na stwierdzeniu, że oskarżony zachowaniami opisanymi w punktach I – III aktu</p>		

oskarżenia nie wyczerpał wszystkich ustawowych znamion przestępstwa z art. 292 § 1 kk.

Sąd Okręgowy zgadza się z tym, że pod użytym w art. 291 § 1 kk pojęciem „uzyskania rzeczy za pomocą czynu zabronionego”, które ustawodawca umieścił także w art. 292 § 1 kk należy rozumieć wyłącznie wejście w jej posiadanie w wyniku posłużenia się czynem zabronionym przez przepisy prawa karnego. Nie jest więc ono tożsame z pojęciem „rzeczy pochodzącej z czynu zabronionego” i nie obejmuje przypadków wytworzenia czy przetworzenia rzeczy w taki sposób, że uzyskuje ona walor nielegalności. W wypracowanym w tym zakresie orzecznictwie Sądu Najwyższego, do którego Sąd Okręgowy rozpoznający sprawę się przychyła, prezentowany jest pogląd, że oznaczenie rzeczy podrobionym znakiem towarowym w celu wprowadzenia ich do obrotu lub samo wprowadzenie do obrotu takich rzeczy nie jest „uzyskaniem rzeczy za pomocą czynu zabronionego” w rozumieniu art. 292 § 1 kk. Innymi słowy – nie nabiera takiego atrybutu rzecz, gdy za pomocą czynu zabronionego nadano jej tylko swoistą cechę. W ten bowiem sposób powstaje nowa „jakość” towaru, a nie nowy towar. Tak więc samo oznaczenie podrobionym znakiem towarowym nie stanowi „uzyskania rzeczy za pomocą czynu zabronionego”. To pojęcie nie obejmuje bowiem przestępczego przetworzenia rzeczy (przykłady: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2022 r., sygn. akt II KK 569/21; Lex nr 3369858; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2011 r., III KK 62/11, Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca

2010 r., sygn. akt III KK 29/10, Lex nr 843374).

Wszystkie rozważania teoretyczne przedstawione w środku odwoławczym na powyżej poruszony temat uznano zatem za trafione. Niemniej jednak poglądy wynikające z przytoczonych zarówno powyżej, jak też z judykatów przywoływanych przez obrońcę w toku postępowania apelacyjnego nie znajdowały zastosowania w przedmiotowej sprawie. Zgromadzony materiał dowodowy nie dawał bowiem podstaw dla ustalenia kiedy i gdzie zostały naniesione na zatrzymane w firmie oskarżonego odpady makulaturowe podrobione znaki towarowe marek M., L&M, R. i M., tj. dane dotyczące ich wytworzenia. Podobnie nie sposób stwierdzić w jakich okolicznościach osoby przekazujące je następnie do firmy oskarżonego jako odpad weszły w ich posiadanie. Nie jest więc wiadomym, czy odpady te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego, czy też nie. Dlatego wyrokowanie w instancji odwoławczej w oparciu o to szeroko omówione w apelacji zagadnienie, z racji nikłych danych dowodowych potraktowano jako ostateczność. Należało jednocześnie podkreślić, iż z racji kierunku wniesionej apelacji oraz wobec wyrażonego w art. 434 § 1 kpk zakazu pogarszania sytuacji oskarżonego w postępowaniu odwoławczym, koniecznym było bazowanie na stanie faktycznym wskazanym przez Sąd I instancji. To zaś oznaczało orzekanie w oparciu o ustalenia, że M. C. przyjął owijki filtrów papierosowych oraz opakowania i etykiety do papierosów z oznaczeniami kilku różnych marek, nieodpłatnie celem ich przetworzenia wraz z innymi odpadami makulaturowymi i

tekturą i aby je następnie odsprzedać do papierni. Jak wynikało z protokołu oględzin miejsca, a także zeznań świadków i wyjaśnień samego podsądnego, Sp. z o.o. (...), którą w/wym kierował rzeczywiście prowadziła tego typu działalność i posiadała maszyny (belownice) umożliwiające obróbkę przyjmowanych odpadów poprzez ich prasowanie i formowanie w kostki.

W świetle powyższego nie było potrzeby szczegółowego odnoszenia się w niniejszym uzasadnieniu do zawartych w odpowiedzi na apelację pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych poglądów prawnych. Pełnomocnik skupiał się głównie na znamieniu pochodzenia z przestępstwa rzeczy przyjętych przez oskarżonego, a więc okoliczności nie do ustalenia w tej sprawie, a przy tym abstrahując od przyjętych przy wyrokowaniu przez Sąd Rejonowy ram faktycznych, których żaden z oskarżycieli nie zaskarżył. Nie można było przy tym podzielić całkowicie dowolnej interpretacji fragmentu uzasadnienia do wyroku Sądu I instancji, w pkt 3 – podstawa prawna wyroku, w której znalazł się zapis o dostawcy odpadów oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi, a z czego reprezentant oskarżycieli posiłkowych wywodził, iż Sąd Rejonowy w Chodzieży rozróżniał pojęcie „rzeczy pochodzącej z czynu zabronionego” i „rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego”. Stanowisko pełnomocnika w tym zakresie nie znajdowało bowiem potwierdzenia w treści przede wszystkim ustaleń faktycznych zaprezentowanych przez organ orzekający, ani też nie sposób było doszukać się na nie potwierdzenia

w zebranych dowodach. Jak bowiem wyżej wskazano bliżej nie jest wiadome jak doszło do wytworzenia zakwestionowanych u oskarżonego rzeczy oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi, kto tego dokonał ani też, co istotne w świetle postawionych oskarżonemu zarzutów czy dostarczenie do jego zakładu tych zakwestionowanych przez organy ścigania produktów nosiło cechy czynu zabronionego. Sugerowane przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych dalsze poszukiwanie dowodów na te okoliczności także byłoby bezcelowe, z racji zakazu w dalszym postępowaniu czynienia ustaleń niekorzystnych dla podsądnego oraz i przede wszystkim z uwagi na stwierdzony przez Sąd odwoławczy brak wypełnienia przez oskarżonego znamion strony podmiotowej występku z art. 292 § 1 kk.

To właśnie z tej ostatnio podanej przyczyny, Sąd Okręgowy uznał za konieczne wydanie wyroku reformatoryjnego i uniewinnienie oskarżonego M. C. od popełnienia wszystkich trzech stawianych mu zarzutów karnych. Należało zatem w tym miejscu przypomnieć, że jednym ze znamion przestępstwa paserstwa nieumyślnego jest ustalenie, że sprawca tego czynu na podstawie towarzyszących okoliczności powinien i może przypuszczać, że rzecz którą nabywa (lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia) została uzyskana za pomocą czynu zabronionego. Rozwijając temat, zatem przy paserstwie nieumyślnym sprawca nie wie, że rzecz będąca przedmiotem jego działań została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, lecz w konkretnym

układzie okoliczności faktycznych, w których podejmuje określone czynności w stosunku do rzeczy, istniały możliwości powzięcia przez niego przypuszczenia, że rzecz została uzyskana za pomocą takiego czynu. Podstawą owej możliwości przypuszczenia dotyczącego pochodzenia rzeczy są „okoliczności towarzyszące” nabyciu rzeczy, udzieleniu pomocy w jej zbyciu, przejęciu lub udzieleniu pomocy w jej ukryciu. Okoliczności towarzyszące mają charakter obiektywny i mogą przybierać postać, np. nabywania rzeczy w melinie złodziejskiej, nabywania rzeczy po rażąco niskiej cenie, niewspółmiernej do rzeczywistej wartości rzeczy, nabywania rzeczy, w której dokonano przeróbek, zmiany lub zniszczenia albo zamazania znaków identyfikacyjnych, nabycia rzeczy normalnie niewystępujących w prywatnym obrocie. Układ okoliczności towarzyszących warunkuje istnienie powinności i możliwości powzięcia przez sprawcę przypuszczenia, że stanowiąca przedmiot działania rzecz została uzyskana za pomocą czynu zabronionego. Jeśli układ okoliczności towarzyszących jest tak nietypowy, że nie można wyciągnąć z niego żadnych wniosków co do pochodzenia rzeczy, wówczas brak jest podstaw do subiektywnego przypisania sprawcy nieumyślności. Znamienne jest przy tym, że powinność, jako element określający stronę podmiotową czynu zabronionego w art. 292 kk, wyznaczana jest przez normatyw, wzorzec (model) określający próg wymagań, jakich można oczekiwać od człowieka wykonującego swoje obowiązki lub podejmującego się określonych czynności w związku z jego przynależnością do pewnego kręgu zawodowego lub społecznego.

Możliwość przypuszczenia, zgodnie z przyjętą w art. 9 § 2 kk formułą, także nie odnosi się do indywidualnych możliwości sprawcy, wynikających z jego osobowości, wykształcenia, stanu zdrowia itp., lecz jest wyznaczana według możliwości modelowego obywatela o właściwych do wykonywania danej czynności kwalifikacjach oraz sumiennie traktującego swoje obowiązki i rzetelnie wykonującego podejmowane czynności. Do przypisania sprawcy nieumyślności konieczne jest wykazanie, że podejmując określone czynności w konkretnym układzie okoliczności towarzyszących, nie powziął on przypuszczenia o tym, że rzecz uzyskano z pomocą przestępstwa, przy czym ów brak wynikał z pewnego mankamentu jego zachowania, który można określić mianem naruszenia reguł prawidłowego, ostrożnego postępowania w danych okolicznościach. Innymi słowy, w odniesieniu do zachowania sprawcy istnieje możliwość postawienia tezy, że gdyby postąpił w danym układzie okoliczności faktycznych należyście, starannie, wówczas powziąłby przypuszczenie, że rzecz, którą nabył, przyjął lub w której zbyciu lub ukryciu pomógł, została uzyskana za pomocą czynu zabronionego (W. Wróbel, A. Zoll (red.), Kodeks karny. Część szczególna, tom III, wydanie V, 2022, Lex).

Przenosząc powyższe rozważania teoretyczne na grunt kontrolowanej sprawy należało stwierdzić, że oskarżony przyjmując trzykrotnie na teren prowadzonego przedsiębiorstwa owijki filtrów papierosowych oraz opakowania do papierosów z naniesionymi na nie podrobionymi znakami

towarowymi marek M., L&M, R. i M. na podstawie okoliczności towarzyszących tym zdarzeniom nie mógł przypuszczać, że rzeczy te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego. obrońca oskarżonego również dostrzegł tę okoliczność, jednak tylko krótko zasygnalizował ją we wniesionym środku odwoławczym, a właśnie brak tego znamienia przestępstwa z art. 292 § 1 kk przesądził o wydaniu przez Sąd II instancji wyroku zmieniającego zaskarżone orzeczenie i uniewinnieniu oskarżonego od zarzucanych mu czynów. Skarżący trafnie podkreślił, że nawet oskarżyciele posiłkowi nie byli sami w stanie samodzielnie stwierdzić, czy znaki towarowe widoczne na owijkach filtrów papierosowych oraz opakowaniach do papierosów są podrobione, czy też nie. Oskarżyciele posiłkowi dla jednoznacznego ustalenia tych okoliczności zasięgnęli opinii osoby dysponującej specjalistyczną wiedzą z zakresu szczególnych elementów znaków towarowych marek M. i L&M odróżniających je od podróbek. Istotne jest, że autor tej opinii – P. N. – od lat zajmuje się zawodowo odróżnianiem oryginalnych towarów ze znakami towarowymi firm, na rzecz których pracuje, od tych z podrobionymi znakami towarowymi. Jego wiedza na ten temat jest więc ponadprzeciętna. Nie można było oceniać zachowania oskarżonego przez pryzmat wiedzy wyspecjalizowanego pracownika oskarżycieli posiłkowych. Innymi słowy nie było podstaw aby oczekiwać, że oskarżony prowadzący przedsiębiorstwo, zajmujące się m.in. przyjmowaniem odpadów makulaturowych i ich przetwarzaniem, będzie posiadał specjalistyczną wiedzę z zakresu

specyfiki znaków towarowych znanych marek papierosów. Przeciętny obywatel nie posiada takich informacji i nie byłby w stanie odróżnić oryginalnych znaków towarowych, od tych podrobionych. Przede wszystkim zaś, poza powyższą okolicznością Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na ten bardzo istotny fakt, że w firmie oskarżonego doszło do przyjęcia rzeczy oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi jako odpadów, które miały podlegać przetworzeniu, w kostki pociętej makulatury przeznaczonej do przekazania do papierni. Oskarżony nie zamierzał więc przekazanych mu owijek od filtrów papierosowych oraz opakowań do papierosów wykorzystać i wprowadzać do obrotu jako tego rodzaju produkty, lecz od początku rzeczy te traktował jako odpad w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach. Traktował je właśnie w ten sposób, przyjmując nawet, że oskarżony nadzorował także czynności nabywania odpadów, co wynikało z zeznań kilku jego pracowników (np. zeznania świadka W. M., który wskazał, że bez zgody i wiedzy oskarżonego nic nie mogło wjechać ani wyjechać z magazynu, k. 229 w zw. z k. 50). Godne podkreślenia jest i to, że oskarżony przyjął zakwestionowane rzeczy nieodpłatnie, podobnie jak to miało miejsce w innych przypadkach pozyskiwania makulatury np. ze sklepów spożywczych, analogicznie przy tym dokumentując te czynności kartami przekazania odpadu. Zatem na pytanie czy od osoby zajmującej się zbieraniem i przerobem odpadów papierowych i z tektury można wymagać kontrolowania czy przyjmowane rzeczy oznaczone nazwami markowych produktów, nie noszą śladów podrobienia,

należy odpowiedzieć negatywnie. Nie były to bowiem rzeczy objęte ścisłą reglamentacją i certyfikacją, tak jak to ma miejsce w przypadku wyrobów tytoniowych. Nie sposób zatem było oczekiwać od podsądnego by badał przekazane mu przez przewoźników rzeczy, czy przypadkiem nie są oznaczone podrobionymi znakami towarowymi, skoro i tak towary te nie miały zostać wykorzystane zgodnie z ich pierwotnym przeznaczeniem, ani wprowadzone na rynek wraz z wyrobami tytoniowymi (jako opakowania, etykiety, owijki filtrów papierosowych). Żaden z oskarżycieli w tej sprawie ani także Sąd Rejonowy stwierdzając odpowiedzialność karną oskarżonego nie przedstawił i nie wykazał na jakiej podstawie prawnej oparto założenie, że odpady okołoprodukcyjne wyrobów tytoniowych podlegają ścisłej reglamentacji i nie było legalne ich przejęcie z przeznaczeniem na przemiał makulaturowy. Nie dziwi zatem w tej sytuacji, że oskarżony przyjmując tego typu rzeczy związane z przemysłem papierosowym nie podejmował żadnych dodatkowych sprawdzeń co do dostawcy, ani do ustalania źródła ich pochodzenia. Konkludując, Sąd odwoławczy stanął na stanowisku, że w realiach przedmiotowej sprawy nie sposób przypisać oskarżonemu sprawstwa za przestępstwa z art. 292 § 1 kk albowiem stwierdził stanowczo, że nie zostało wyczerpane jedno ze znamion tego typu czynu zabronionego, a mianowicie jego strona podmiotowa, tj. że nie mógł on przypuszczać na podstawie okoliczności towarzyszących przyjęciu, że przekazane do jego przedsiębiorstwa

rzeczy zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego.

Na marginesie, Sąd odwoławczy po dokonaniu kontroli instancyjnej przedmiotowej sprawy podzielił także opinię apelującego, że to postępowanie karne od początku było nakierowane na wykrycie i pociągnięcie do odpowiedzialności sprawcy przestępstwa z art. 305 ust. 1 ustawy Prawo własności przemysłowej. Natomiast z braku dostatecznych podstaw dowodowych w tym zakresie organy ścigania zdecydowały się wobec oskarżonego na zarzut paserstwa nieumyślnego, nie dostrzegając specyfiki tego występku ulokowanego w rozdziale Kodeksu karnego Przestępstwa przeciwko mieniu, gdzie dobrem chronionym są w głównej mierze prawa majątkowe i obrót majątkowy. W związku z powyższym można mieć wątpliwości co do zasadności postawienia zarzutu z art. 292 § 1 kk, gdy przedmiotem przestępstwa miały być rzeczy uzyskane z czynu zabronionego jako wprowadzone do obrotu z naruszeniem cudzych praw własności przemysłowej, bezprawnie opatrzone markowym znakiem towarowym. W tym bowiem wypadku naruszone są przede wszystkim cudze dobra majątkowe o charakterze niematerialnym, a te podlegają ochronie karnoprawnej na podstawie przepisów wspomnianej wyżej ustawy Prawo Własności Przemysłowej (por. Komentarz do art. 291 Kodeksu karnego pod red. R. Stefańskiego 2023, wyd. 6/Oczkowiski, publ. Legalis) i wskazany tam wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2010 r., III KK 426/09, OSNwSK 2010, Nr 1, poz. 223).

Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia doprowadziła do ustalenia, że Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy przepisu prawa materialnego, tj. art. 292 § 1 kk albowiem przypisał oskarżonemu odpowiedzialność karną w sytuacji kiedy podsądny swoimi zachowaniami opisanymi w akcie oskarżenia nie wyczerpał wszystkich ustawowych znamion przestępstwa z art. 292 § 1 kk. Mając na względzie powyższe, Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił oskarżonego M. C. od popełnienia wszystkich trzech zarzucanych mu przestępstw z art. 292 § 1 kk. Wniosek końcowy apelacji został więc w całości uwzględniony.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że uniewinniono oskarżonego M. C. od popełnienia wszystkich trzech zarzucanych mu przestępstw z art. 292 § 1 kk.	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia doprowadziła do ustalenia, że wbrew stanowisku Sądu Rejonowego oskarżony M. C. swoimi zachowaniami nie wyczerpał wszystkich ustawowych znamion przestępstwa z art. 292 § 1 kk. Ustalony stan faktyczny, który nie był podważany w postępowaniu apelacyjnym, nie pozwalał stwierdzić, że podsądny na podstawie okoliczności przekazania mu odpadów makulaturowych oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi firm (...), L&M, R. oraz M., powinien i mógł przypuszczać, że towary te zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego. Przyjmując te rzeczy w celu ich wykorzystania na makulaturę wraz z innymi posiadanymi wyrobami papierniczymi, oskarżony nie miał obowiązku weryfikować „oryginalności” ich pochodzenia. Oskarżenie nie wykazało aby było inaczej. Dodatkowo można też wskazać, iż podsądny nie jest osobą dysponującą specjalistyczną wiedzą, która pozwoliłaby mu badać i dostrzec szczegóły odróżniające oryginalne znaki towarowe od tych podrobionych, umieszczone na przekazanych mu jako odpad owijkach od filtrów papierosowych oraz opakowaniach do papierosów. Nie zmieniała tego okoliczność, że oskarżony jako przedsiębiorca, z uwagi na charakter prowadzonej działalności, miał częsty kontakt z różnego</p>	

rodzaju opakowaniami papierowymi i z tektury. Jak też wynikało z niepodważonych żadnym przeciwdowodem wyjaśnień oskarżonego, przeprowadzone w jego firmie kontrole służb celnych i policji gospodarczej nie doprowadziły do wykazania nieprawidłowości. W sytuacji zatem kiedy jedno ze znamion przestępstwa paserstwa nieumyślnego z art. 292 § 1 kk nie zostało wypełnione, nie było podstaw prawnych by wydać w tej sprawie wyrok skazujący. Orzeczenie Sądu Rejonowego było z oczywistych względów błędne i wymagało ingerencji ze strony organu odwoławczego. Dlatego też Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił oskarżonego M. C. od popełnienia wszystkich trzech zarzucanych mu przestępstw z art. 292 § 1 kk.

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia	
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Zgodnie z art. 632 pkt 2 kpk jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, w razie uniewinnienia oskarżonego lub umorzenia postępowania koszty procesu ponowi w sprawach z oskarżenia publicznego – Skarb Państwa, z wyjątkiem należności z tytułu udziału adwokata lub radcy prawnego w charakterze pełnomocnika pokrzywdzonego, oskarżyciela posiłkowego albo innej osoby. Dodatkowo w myśl art. 634 kpk, jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, do kosztów procesu za postępowanie odwoławcze od orzeczeń kończących postępowanie w sprawie mają odpowiednie zastosowanie przepisy o kosztach za postępowanie przed sądem pierwszej instancji.</p> <p>Sąd Okręgowy, mając na względzie powyższe regulacje, kosztami całego procesu w sprawie obciążył Skarb Państwa.</p>

7. PODPIS
Hanna Bartkowiak